

Hat és fél perc

Hóbortosan¹ sűgött² a fülébe néhány³ romantikus⁴ szót, majd távozott.⁵

¹ Inkább talán kótyagosan. Nem is, inkább spiccesen. Vagy hogyan nevezhetnénk azt az állapotot, amikor valaki egymás után dönt le négy tequilát, és az ötödiknél már mellényúl és leveri a tálcát? Lelki vagy fizikai állapotról beszéljünk-e itt? Úgy gondolom, elválaszthatatlan a kettő. Ebben az esetben a lelki mozzanatok időben hetekkel vezethetők vissza a jelentől. Szerelem (testi vágy)–düh (testi vágy)–szomorúság vonala mentén haladva, jutottunk el a mostani (utolsónak mondható) stádiumba, amit spicces állapotnak neveztem. Így visszagondolva talán már seggrészeget mondanék, vagy állati manifesztációt. Mindegy is. A lényeg, hogy a helyzet megkívánt még három sört csak, hogy a baráti beszélgetés is teljesnek legyen mondható. A kommunikációs csatorna elvégre jóval könnyebben átszelhető, ha a habos áramlat tolja maga előtt a szavakat. Mondatokról merő jóindulatból beszélnek csupán. Ha magam is hallottam volna. Ezért csak feltételezni tudom. Úgy képzelem, hogy minden kimondott szót egy koccintás követett, vagy böffetés, vagy egy feltörő nevetés (mondjuk a böffetés után), vagy egy másik fél belepofázása. Egy baráti felé. Éppen meghallgatták őt. Kapott is tanácsot eleget. Például, hogy ha kimenne vécére, jól tenné, ha visszafelé útba ejtené a legközelebbi sörösládát. Vagy hogy ha ő maga a borra szavazna, akkor a fehérét kerülje el, mert abba az előbb kiadósan belevizeltek. Ezeket már hallottam. A bor eszébe sem jutott volna, és lehet, hogy abban a percben a poén se esett le neki, ezért úgy döntött, inkább a mellékhelyiség felé veszi az irányt. Ott a legkönnyebb felmérni a részegség fokát. Ott van csak olyan csend, hogy az ember motyoghat magában. Továbbá a piszoár megcélzása közben fellépő kilengések amplitúdójának gyors kiszámítása is hasznos eredményekkel kecsegtethet, ha még ezek után megfordulna a fejünkben, hogy inni kéne. Neki megfordult. Talán mert a kapott értékek belül voltak a megengedett határokon, vagy talán mert olyan részeg volt, hogy ilyesmi meg sem fordult a fejében. Mindenesetre a művelet elégedett mosollyal nyugtázta, és a hűtő felé vette az irányt. Ott egy bordó folyadékkal teli pohárra bukkant. Azt még mindenképp el kellett belőle tüntetnie, hogy bennem a „hóbortos” jelző megfogalmazódjon.

² Valóban sűgásnak tűnt. A lány is úgy hallotta. A valóságban kétszáz watt mellett azonban a lágyan kűszó hanghullámok hiú ábrándnak tűnnek. Itt és most fröcskölnie kell a nyálnak! Egyenesen a másik arcába. Talán ezt érezte a lány szikrának. Nehéz túlkiabálni Bon Jovit manapság. De ő boldog volt, mert így bele lehet hajolni

a másik hajába. Az ajkai beszéd közben hozzá-hozzáérték alapozó burkolta kis pofijához. Ez az a pillanat, amikor a szív kettőt dobban egyszerre, és a hasadban lévő pillangók szárnyra kapnak, hogy egyenesen az égbe repítsenek, a benned lüktető izgalom pedig apró gyöngyszemek formájában mutatkozik meg a homlokodon. Ez volt tehát az a pillanat, amikor először ötlött fel benne, hogy bármelyik pillanatban elhanyaghatja magát. Nevezhetjük ezt belső kisugárzásnak is. De ebben az esetben igen nagy jelentéstorzításról lenne szó, ezért inkább nem élnék vele. Itt kezdtlél furcsán viselkedni.

³ Körülbelül hat és fél percnyit beszélgettetek. (Ha már az előbb letegeztelek, hát folytatom. Elvégre megittuk a pertut, csak te gyorsan meg is feledkeztél róla. Azután még kétszer mutatkoztál be, és a nevedet hallva mindkétszer ugyanazt a viccet sütötted el. De én is ugyanúgy nevettem mindkettőnél, szóval ezt igazán nem róhatom fel neked. Az első akkor lehetett, mikor lelökted a tequilástálcát, én pedig segítettem összeszedni a citromszeleteket.) Azután kimentél hányni.

⁴ Szépen felvezetve. Bemutatkozással indítva. A „nem láttalak még itt” mondatok és a hozzá fűződő saláta. Már tántorogtál is, de Bon Jovi gondoskodott róla, hogy ez táncnak tűnjön (értsd: lépegetés ide-oda zenei kísérettel). A lány mosolyogni látszott. Vagy az vidította így fel, amit mondtál, vagy az, ahogyan mondtad. Amikor te kiabáltál a fülébe, ő a poharát bámulta, amikor ő kiabált a tiedbe, te a melletit firkészted leplezetlen kíváncsisággal. Leplezetlen. Ez volt a jó szó rád. Hisz a következőkben frappánsan elkerültél mindenféle sablonos ismerkedési formát. Párosával szedted a lépcsőfokokat, amelyek az intimitás oltárához vezettek (volna). Fittyet hánytál a személyes tere, és inkább az érzelmek szabad kibontakoztatására koncentráltál. Lágyan simítottad hátra a haját, és közben mámoros mosollyal igyekeztél úgy tenni, mint akit érdekel a hablaty. Talán ha kibírtad volna még pár percig, a lány eleget ivott volna, hogy megkönnyítse a dolgod.

⁵ Mint már mondtam, hányni mentél. Távozás előtt egy magabiztos mosollyal és egy lezser kézmozdulattal jelezted, hogy „minden oké, várj meg itt, mindjárt jövök”. A szádat már valószínűleg nem lett volna bölcs dolog szóra nyitni. Aztán szedted a lábadd. Nem volt idő mérlegelni. Szerencsére még emlékeztél, melyik út vezet a végébe. Magára hagyta a lányt a feltűnően mély dekoltázsával és az üres poharával. Nem volt szerencsés döntés. Ő még dudorászott magában és bámészkodott kicsit, majd úgy döntött, megiszik még egyet. Lehet, csak azért, hogy ezzel is elüsse az időt, lehet, miattad. Odajött hozzám, és megkérdezte, merre található magának valami piát. Magam sem tudom, miért, de szinte reflexszerűen egy üveg borra mutattam, ami már jó ideje ott árválkodott a pulton. Többet őt sem láttam aznap éjszaka.